

Lidt klip fra hverdagen

ADHD-foreningen har modtaget denne artikel fra Jenny Bohr, hvor hun fortæller om, hvad hun kan opleve i sit arbejde med og omkring børn og unge med ADHD, deres familier og skoler. Vi er glade for at kunne dele den med ADHD Magasinet's læsere. Navne i artiklen er opdigtede.

AF JENNY BOHR
KOGNITIONSKONSULENT, MASTER I SPECIALPÆDAGOGIK OG
ADVANCED TRAINEE I SAMARBEJDSBASERET
PROBLEMLØSNING. LÆS MERE PÅ JENNYBOHR.DK

Specialskolen i Sydsjælland

Det er tidlig morgen, når jeg kører sydpå. Min destination kender jeg, jeg har været der før. En specialskole, der er meget lille med fem elever, og som modtager børn, der ADHD og eller ASF, og som har det rigtig svært. Det er børn, der er langt fra folkeskolen og en almen uddannelse. Skolens ansatte og jeg har været igennem meget. Da jeg kom første gang, var hverdagen præget af mange konflikter, uhensigtsmæssig adfærd og udmattelse hos både personalet, børnene og deres familier. Det har været et langt sejt træk. I starten arbejdede vi meget med personalet og deres børnesyn. De blev ikke bare introduceret til Børnesynet - "Børnesynet - børn gør det godt når de kan ..." de blev også holdt op på det. Det var en svær tid, hvor en enkelt ansat valgte at finde nye veje, men hvor resten af personalet udviklede sig, og der gik ikke længe før, de fik skabt mere ro i hverdagen.

Derfra er det gået rigtig hurtigt, de har arbejdet meget med den kognitivvenlige pædagogik og fået skabt en hverdag med stor tydelighed, forudsigelighed og struktur, som børnene hurtigt har fundet sig til rette i.

Det er en smuk morgen, solen er lavt hængende. Der er ikke ret meget trafik, og jeg glæder mig til at komme frem og gå i gang med arbejdet. Det er i mit arbejde virkelig givende, når de voksne tager ansvar og får tingene til at fungere, og det må jeg sige, de har på denne lille skole. I dag skal jeg supervisere, og der er nogle specifikke ting omkring et af børnene, som personalet ønsker min hjælp til. En af eleverne, en stor pige, Irma, der har svær ADHD og adfærdsforstyrrelse, fylder rigtig meget, og indimellem kommer hun til at skræmme et par af de andre elever. Da jeg ankommer, er Irma i stor affekt, hun råber og skriger og slår ud efter dem, der nærmer sig. Personalet prøver deres bedste for at give hende rum, samtidig med at de er til stede for hende. Det hele foregår i garderoben, hvilket jeg fra personalet ved, at det ofte gør. Det, jeg kan se og ikke mindst høre, er, hvad Irma siger. Udover alle ukvemsordene, som kommer fra hende, siger hun også indimellem:

"Jeg kan ikke finde ud af det", "Jeg kan ikke finde mine ting", "Jeg ved ikke, hvor jeg er".

Det er ikke så tit, at de børn, jeg møder, kan sætte så tydelige ord på deres frustration. Men da de voksne naturligvis er presede, hører de nok mest alt det grimme, der kommer ud af Irmas mund. Jeg kender Irma og personalet, så jeg går naturligvis ind og tager over. Personalet er vant til at tage over for hinanden i sådanne situationer, og de ved, at det skifte i sig selv kan være en hjælp, så det er fint med dem.

Da Irma næste gang udtrykker de tydelige ord for sin frustration, "Jeg kan ikke finde mine ting", svarer jeg med refleksiv lytning "Du kan ikke finde dine ting?", hvilket tydeligt giver Irma lidt luft. Vi kommer i dialog, og det viser sig, at personalet for nylig har skiftet børnenes pladser i garderoben, men de har endnu ikke sat børnenes billeder op på deres pladser. Da Irma er i ro igen, aftaler vi, at hun skal bede personalet om at få billede på sin garderobe, og personalet responderer virkelig positivt. Der er ikke noget med "det kunne du bare have sagt". Nej, det er helt modsat hos voksne, som er professionelle og bevidste. De svarer, "hvor er det godt, du fortæller os det, lad os ordne det med det samme". De finder billedet og får det sat op, også til de andre børn, og der har efterfølgende været ro på garderoben i den lille skole.

Det er dejligt, at der mange steder i landet findes voksne, der arbejder omkring de børn, som har det allersværest, der virkelig forstår og arbejder ud fra, at "Børn gør det godt når de kan ..."

Når der arbejdes på flere fronter

På vej hjem i bilen bliver jeg kontaktet af en folkeskole i hovedstadsområdet, som jeg har haft en del samarbejde med. De har en 2. klasse, som de gerne vil have hjælp til. Det handler om en klasse, der, ifølge skolelederen, er "fuldstændig ustyrlig", og samtidig handler det om en specifik dreng i klassen, Asbjørn, som har ADHD, og som har mange konflikter med de andre børn.

Dette har afstedkommet et stort pres, så mange af klassens andre forældre ønsker, at Asbjørn bliver flyttet til en anden skole. Skolelederen beder mig komme for at observere klassen og Asbjørn hurtigst muligt, og jeg siger, at jeg kan komme med det samme. Jeg slår vejen forbi skolen og går til 2. klasse, som på det tidspunkt har danskundervisning. Og ja, jeg må sige, at der er kaos i klassen. Selvom der er to voksne til stede, så lykkes det en stor del af børnene at gå ind og ud af klassen, tale på kryds og tværs, og i det hele taget er det meget få, der kan engagere sig i lærerens undervisning.

Asbjørn er blandt dem, der går ind og ud og taler konstant, ikke mere eller mindre end en del andre, men det er tydeligt, at han har svært ved at efterkomme de voksnes henstillinger og opfører

sig i det hele taget meget uroligt og impulsivt. Ved min tilbage melding til skolen gør jeg opmærksom på, at Asbjørn ikke er så fremstående, som det lød ved de første meldinger, men at der derimod er en del børn i klassen, som tydeligvis ikke har lært at gå i skole, og at de voksne i klassen simpelthen ikke er tydelige i det, de gør. Det bliver efterfølgende aftalt, at jeg skal lave et "vi bliver superdygtige til at gå i skole – forløb" med klassen.

Da jeg kører videre hjemad, bliver jeg kontaktet af Asbjørns far.

Han ved ikke, at jeg lige har været i klassen, men spørger, om jeg har mulighed for at give hans familie et vejledningsforløb. Da jeg på det tidspunkt ikke ved, om jeg bliver engageret i et arbejde i og med klassen, fortæller jeg ham, at det er muligt, at han med sin kone kan komme til et indledende møde med mig på mit kontor en af de nærmeste dage. Så kan de fortælle mig, hvad de synes, de har brug for, og jeg kan fortælle dem, hvad jeg har mulighed for at tilbyde. Det takker han ja til, og vi aftaler et tidspunkt. Da skolen efterfølgende beder mig starte et forløb op i klassen, tjekker jeg naturligvis med skolen, om de synes, det er en god idé, at jeg samtidig arbejder med familien. Skolen mener at dette er ok.

Efterfølgende har jeg haft et fantastisk forløb med 2. klassen, som inden sommerferien blev gode til at gå i skole og samtidig blev rigtig dygtige til at være en rummelig og social klasse. Ikke mindst ved forældrenes og lærernes hjælp. Både lærere og forældre har alle efterhånden bidraget med positiv opmærksomhed og opfyldt de opgaver, som de blev bedt om, som en del af forløbet.

Klassen havde en stor fejring lige før sommerferien, hvor skoleledelsen kom og så på. og de forældre, som kunne, fulgte med online på "Teams". Det var en rigtig glad dag. I den samme periode har jeg arbejdet med Asbjørns forældre og Asbjørn. Forældrene har modtaget rådgivning og vejledning, og de er utrolig gode til at benytte de værktøjer, som vi i samarbejde har fundet ud af, virker for dem. Asbjørn har sideløbende trænet med frontal Biofeedback og plan B-samtaler, hvilket har styrket ham på flere områder. Han er nu mindre impulsiv, mere rolig og han har fundet frem til at håndtere sine frustrationer på mere hensigtsmæssige måder.

Når dagen går på hæld

Da jeg kom hjem den dag, hvor jeg startede på den lille skole i Sydsjælland, havde jeg en aftale med en familie i Århus-området, som vi af naturlige årsager holder online på Teams. Det er et godt alternativ, ikke bare i en Coronatid, men også når afstanden bliver for stor. En rigtig sød familie med en dejlig dreng, Robert, som på den tid var i gang med at afslutte sin folkeskole og evt. skulle til eksamen i alle eller få fag. Han har efterfølgende taget alle sine eksamener og klaret det fint. ♦

Børn gør det godt, når de kan.